

[Glistrup]

på nogen som helst måde kan slippe ud af den igen.

Man kan selvfølgelig godt forstå, hvorfor regeringen fører denne hårde kurs over for de ældre medborgere, men man kan bestemt ikke undskylde regeringen. Grunden til regeringens holdning er så ganske åbenbart den desperate situation, man er kommet i inden for socialdemokratiet, efter at man for snart 4 år siden overtog regeringsmagten med bulder og brag og slog i bordet og sagde: vi kan ikke affinde os med arbejdsløshedstal af den størrelse, de er kommet op på nu. Det var økonomiministeren, der sagde det, det var statsministeren, der sagde det, det var mange andre ministre, der sagde det. Det er faktisk således, fastslog man dengang, at det kun er en viljesag fra folketingets side at afskaffe arbejdsløsheden. Det havde man så evigt ret i, men man havde altså ikke viljen til at gøre det. Den arbejdsløshed, som regeringen fandt utålelig i februar 1975, modsvarede et års gennemsnit på ca. 80.000 arbejdsløse. I dag, snart 4 år efter, er tallet blevet 180.000 med fortsat stigende tendens. Der er intet at sige til, at det er noget, som føles ubehageligt for de socialdemokrater, som endnu har en samvittighed tilbage i deres liv, de socialdemokrater, som virkelig mener noget alvorligt med at afskaffe arbejdsløshedens forbandelser.

Men vil man målet, må man også ville midlet, og det er her, det altså har knebet for vort store regeringsparti, for man har jo ikke turdet sætte ind på de punkter, som selvfølgelig er altafgørende for at få arbejdsløsheden udryddet. Det altafgørende for at få arbejdsløsheden udryddet, sådan at man også kan give anstændige vilkår til den del af befolkningen, som er fyldt 60 år, ja, det er selvfølgelig, at man sørger for, at dansk erhvervsliv får den fornødne konkurrenceevne. Det er at vedtage fremskridtspartiets lettelse i beskatningen på 20,8 mia kr. for 1979, således at vi kan opnå, at produktionen i Danmark ikke tynges ned af, at den forlods skal udrede disse enormt store skatter og afgifter. Det er ved at indrette også arbejdsformidlingsområdet, arbejdsløshedsunderstøttelsesområdet på en måde, som ser sandheden i øjnene, således som sandheden er anno 1978, og som den – hvis vi ikke sadler om – i endnu ulykkeligere grad bliver det anno 1979.

Det hjælper ikke spor som foreslået fra regeringens side i det forslag, vi her har til behandling, at man får nogle flere topchefer inden for den håbløse, bureaukratiske arbejdsformidling – regionalchefer kalder man det. Det gøres heller ikke ved at lave moratorieordninger i forbindelse med fristbestemmelser. Det gøres ved, at det bliver tilløkkende og rigtigt at komme til at arbejde og bestille noget igen her i Danmark.

Dette forslag fra arbejdsministerens side ligger fuldstændig på linje med alle de andre forslag, arbejdsministeren efter sin udnævnelse har præsenteret for dette folketing. Det bidrager kun til at gøre den reelle arbejdsløshed værre og værre hele tiden, uanset hvordan man fra ministerens side både med dette og med tidligere forslag vil sminke statistiktallene.

Fremskridtspartiet vil heroverfor gøre dansk erhvervsliv konkurrencedygtigt, så at man kan opsuge de 180.000, der i øjeblikket efter arbejdsdirektoratets oplysninger står og tripper for at få lov til at komme ud i beskæftigelse, sørge for, at de pågældende kan blive beskæftiget med noget, som fortrinsvis medvirker til at forbedre vor betalingsbalancesituation. For vor betalingsbalancesituation klares jo ikke ved, at vi gældsætter os for 7,5 mia kr. eller 10 mia kr. om året, men ved, at vi får udført nogle hundrede millioner flere arbejdstimer her i landet, sådan at vi kan producere i et omfang, som svarer til vores levestandard, som svarer til forbruget.

Det er derigennem, man løser problemet med arbejdsløsheden, samtidig med at man løser betalingsbalanceproblemet. Med det foreliggende forslag og sin politik i øvrigt forsøger arbejdsministeren blot at tage nogle skridt, men går de i den rigtige retning, så skaber han vanskeligheder for kollegaen finansministeren, der efter nogen tid må komme og sige: nu går det ikke med det, man laver i arbejdsministeriet, med de udsving, det giver for valutaforholdene i relation til betalingsbalancen.

Men selvfølgelig er det ikke nok, at man sørger for, at alle kan komme i arbejde, og at der ikke gøres forskel, således at de, der er fyldt 60 år, behandles dårligere end dem, der er under 60 år. Det skal også være således, at det virkelig er tilløkkende at komme i arbejde, og det må betyde, at der skal være en større forskel, en væsentligt større forskel